

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1887.

36te Aargang.

Frelsings-Planen.

(Fortfat fra Side 328).

Da vi nu have omtalt de Pligters Bestaaffenhed (Tro paa Gud og hans Forjættelser, Ombendelse fra Synd, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave), som Menneskene maa udføre i dette Liv for at lægge en Grundvold for deres fremtidige Ophøjelse, saa ville vi nu henlede Læserens Opmærksomhed paa

Den tilkommende Tilværelse.

Der er en stor Meningsforskiel blandt Menneskene angaaende denne Gjenstand, og næsten enhver mulig Gissning har fra Tid til anden været antaget blandt Menneskeslægten. Om man kan dømme efter de antagne Trosbekjendelser i den kristne Verden, saa finde vi, at Menneskene i Almindelighed tro paa at lide Straf i den tilkommende Verden.

Vi finde ogsaa, at Frygten for denne Straf bliver anvendt som en Magt, hvormed Folkets Sind beherskes i religiøs Henseende. Overtræderens forfærdelige Stræk for uendelig Straf bliver asmalet i de livligste Farver fra de kristne Præ-

dikestole i Landet. I mange Tilfælde bliver den fremstillet paa en saadan Maade, at Guds Kjærlighed og Retfærdighed bliver tilsidefat i Beskrivelsen om den forfærdelige Maade, hvorpaa Straf udøves paa dem, som ikke ville antage deres Trosbekjendelser, Trostartikler og Leverbegler, hvormed Mænd søge at udfinde Gud.

Lad Læseren lægge alle forudfattede Meninger, Traditioner og Fordomme tilside og undersøge dette Emne med det Ønske at kjende Sandheden.

Vi ville atter henvende os til den hellige Skrift, og vi bede Læseren at stjænke de Beviser, som vi fremlægge, en alvorlig Overvejelse.

Dersom vi havde en Beretning om to Personer, som havde levet paa Jorden, den ene en god og den anden en slet Person, hvilke havde nedlagt deres Legemer i Døden, da kunde disse tjene os til Vejledning for hele Menneskeslægten's fremtidige Skjæbne. Heldigvis er der nu efterladt os en saadan Beretning, hvorfra vi kunne drage en

Slutning angaaende dette vigtige Spørgsmaal.

— Ingen vil bestride den Paastand, at Jesus af Nazareth er retmæssig benævnet „den Retsfærdige“, en Person, der levede et rent og helligt Liv.

Den Tilstaaelse, som en af de Mænd, der blev korsfæstet ved Jesu Side, fremkom med, er tilstrækkeligt Vidnesbyrd til at erklære ham for at være en slet Person. „Vi saa det vore Gjerninger have forskyldt; men denne handlede intet uskikkelig“ (Luk. 23, 41), vare Røverens Ord. Han indbrømmede derved, at Døden var den rette Straf for de mange Forbrydelser, som han havde gjort sig skyldig i.

Her have vi to Personer, der være fødte paa Jorden, levede et vist Antal Aar og derpaa nedlagde deres Liv; deres Legemer bleve kolde og livløse i Døden, medens deres Aander, befriede fra deres jordiske Hytter, gik ind i en anden Tilværelse, efterladende de jordiske Levninger til den Dnsjorg, som er almindelig ved de Dødes Begravelse.

Medens de lede Korsfæstede Aaler, fandt en Samtale Sted imellem dem, hvilken vil svare til vor Hensigt i at begynde vor Undersøgelse.

Dg han sagde til Jesus: „Herre, kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige. Dg Jesus sagde til ham: sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradis.“ (Luk. 23, 42—43.)

Røverens Forlangende blev saa imødekommende antaget, at han erholdt det Løfte, at han skulde ledsage Jesus til et Sted, som han benævned med Paradis. Han kunde ikke med Rette have stænket ham det Privilegium at indgaa i hans Rige, eftersom han havde svaret Nicodemus: „Uden Nogen bliver født af Vand (døbt) og af Aand (modtage Haandspaalægelse for den Helligaands Gave), kan han ikke indkomme i Guds Rige“ (Joh. 3, 5). Da Røveren

ikke havde adlydt disse Ordinantjer, saa kunde han heller ingen Fordring gjøre paa dette Privilegium, men, siger Jesus, „i Dag skal du være med mig i Paradis.“

Vi vide meget godt, at de fleste Bibeltroende i Verden er af den Mening, at Røveren blev tilladt at indgaa i Himmelen og nyde Guds Nærværelse; men er denne Mening rigtig? Lad os nøje undersøge dette; thi heri er et vigtigt Princip af Sandheden indbefattet.

Efter at Jesu Legeme havde ligget tre Dage i Graven, kom Aanden atter i det. Englene rullede Stenen bort fra Gravens Aabning, og den opstandne Forløjer for Verden gik ud, ifærd med et uddødeligt Legeme af Kød og Ben.

Maria, der synes at have en særegen Interessje i Frelseren, kom meget naer til Graven, hvor hun stod grædende og opdagede, at hendes Herres Legeme var borte. En Røst tiltalte hende sigende: „Maria! Da vendte hun sig, og siger til ham: Rabbuni, hvilket betyder: Mester! Jesus siger til hende: rør ikke ved mig; thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader; men gik til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader, og Eders Fader, til min Gud, og Eders Gud.“ (Joh. 20, 16—17.)

Her have vi Jesu egen Forsikring, at hans Aand gik ikke til Himmelen eller til Faderens Nærværelse i de tre Dage, som hans Legeme laa i Graven efter hans Korsfæstelse; selvfølgelig kunde heller ikke Røveren, og den almindelig antagne Mening, at Røveren blev frelst, maa uundgaaelig forkastes. Jesus sagde: „I Dag skal du være med mig i Paradis,“ og da han kom tilbage til Jorden, fortalte han Maria, at han havde ikke endnu været hos sin Fader.

Det Spørgsmaal opstaar: hvor havde han været i de tre Dage? Vi ere ikke

esterladte i Tviul besangaaende; thi Skriften udpeger tydelig de Pligter, som han blev kaldet til at udføre, medens hans Legeme hvilede i Fred i Josef's ny-udhugne Grav. Den, til hvem Jesus overdrog Himmeriges Røgler og stod som Hoved for de tolv Apostle, burde visseelig antages for et passende Vidne angaaende denne Sag, og ved at henvende os til hans Brev erholde vi den Underretning: „Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud; han, som vel led Døden efter Kjødets, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring“ (1. Pet. 3, 18—19). Her have vi en Beretning om, hvad han foretog sig i de tre Dage, han var stilt fra Legemet; han prædikede „for Aanderne, som vare i Forvaring“. Ligeledes have vi en tydelig Forklaring over, hvorhen Røveren gif, hvilket var til et Forvaringssted, hvor han kunde erholde en Lejlighed til at høre Frelseren prædike Befrielsens Evangelium for de fangne Aander, som forudm vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noa Dage (1. Pet. 3, 20).

Vi forstaa nu, hvad Profeten Esaias mente, naar han talende om Jesus siger: „at sige til de Bundne, gaar ud“ (Esa. 49, 9); og atter: „Han sendte mig til at forbinde dem, som have et sønderbrudt Hjærte, til at udraabe for de Fangne Frihed, og for de Bundne Fængslets Opladelse“ (Esa. 61, 1); og atter: „Til at aabne de Blindes Øjne, til at udføre de Bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke af Fængsels Hus“ (Esa. 42, 7).

Hvor nøjagtigt stemmer ikke disse Skriftsteder med den Beretning, som Petrus giver, naar han siger, at Jesus

„gif bort i Aanden og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring“, Menneſker, der ikke adløde Guds Besalinger i Syndflodens Dage, men i to Tusind lange og møjsommelige Aar havde lidt Straffen for deres onde Handlinger og saaledes havde opfyldt, hvad Frelseren saa tydelig fremstillede, naar han sagde: „Sandelig siger jeg Dig, Du skal slet ikke komme derudfra, førend Du betaler den sidste Hvid“ (Matt. 5, 26). Og atter: „Men den Tjener, som ved sin Herres Vilje og ikke bereder sig, skal saa mange Hug. Men den, som ikke ved det, og gjør hvad der er Hug værd, skal saa lidet Hug“ (Luk. 12, 47—48).

Med hvilken Glæde maa ikke disse Aander, der saa længe havde været indesluttede i Fængsel, have hilset Frelseren, da han kom og prædikede de glade Tidender for dem og fremstillede det evige Evangelium, ved hvilket Fængslets Døre kunde blive opladte, og de kunde blive befriede fra Satans Magt, den Morgenrødens Søn, der meget passende er beskrevet som en, der „kom Jorden til at bave, som kom Rigerne til at skjælve, som gjorde Forderige som en Ork og nedbrød Stæderne deri, som ikke løste sine Bundne“ (Esa. 14, 16—17).

Hvor stor og herlig er ikke Saliggjorelses-Planen, som den store Skaber har bestemt for sine Børn; den rækker fra Evighed til Evighed og svarer i alle Enkeltheder til enhver Omstændighed; han kontrollerede og styrede deres Fodtrin i Forudtillværelsen; han lærer dem, medens de vandre paa Jorden og hinsides Graven ind i Aandernes Verden for der at bringe deres Hjærter til at fryde og glæde sig i dets velgjørende Indskydelse, at de kunne voge og tiltage i Magt, Majestæt og Herlighed, efterſom Tiden ruller hen, indtil de

inspirerede Ord af vor Herre og Mester skulle blive opfyldte: „Ethvert Knae skal boje sig, og enhver Tunge bekjende Gud.“

Med Rette kunde Jesus sige til Apostlene for sin Død: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Den Time kommer ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve.“ „Forundrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst“ (Joh. 5, 25 og 28).

Om vi henvende os til Petri Brev, saa finde vi følgende Ytring: „Men de skulle gjøre ham Regnskab, som er rede til at domme Levende og Døde. Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dommes for Menneſker i Kjød, men leve for Gud i Anden“ (1. Pet. 4, 5—6).

Ved en Lejlighed, hvor Jesus forklarede Evangeliet for Apostlene, sagde han: „Hvo, som taler noget imod Menneſkens Son, det skal forlades ham; men hvo, som taler imod den Helligaand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden ej heller i den tilkommende“ (Matt. 12, 32).

Dette viser paa det bestemteste, at der er en Slags Synder, som kan blive tilgivet i denne Verden og den tilkommende, medens der er andre, som ikke kunne.

Naar Apostlen Peter taler om Patriarken David, siger han: „Thi David foer ikke til Himmelen“ (Ap. Gj. 2, 34). Men David, der forstod, at Guds Barmhertighed varer evindeligt, siger: „Thi du skal ikke forlade min Sjæl i Helvede“ (Sal. 16, 10). Han kjendte, at naar han havde udsonet Straffen for Gjeringerne gjorde i Legemet, da vilde der blive en Vej aaben for ham til at erholde en Plads iblandt de Retfærdige i Guds Nærværelse.

Om den nu levende Slægt ønsker

at kjende, hvad Folgerne ville blive af at være ulhdige imod Evangeliets Principer og af at stride imod Guds Tjenere, som proklamere dem, lad dem da læse, hvad Esaias siger: „Landet skal afdeles rabe som den Drukne, og bortflyttes som en Natshytte . . . . Og det skal ske paa den samme Dag, at Herren skal hjemføge de Højes Hår i det Høje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel, men de skulle besøges efter mange Dage“ (Esa. 24, 20—22).

Naar de have ventet i Fængsel lige saa længe som de, der forkastede Guds Ord i Noahs Dage, efter at de have gennemgaaet maasse Tusinder af Aars Straf, indtil de have „betalt den sidste Hvid“, da vil Evangeliet atter blive dem tilbudt, og „de ville blive besøgte“ og givet en anden Lejlighed til at høre Sandheden, men paa samme Tid ville de forrige og sidste Dages Hellige være skredne fremad paa Fremadskridningens Bane, saaledes at de, som nu forfaste „Guds Raad til dem og ikke blive døbt“, aldrig kunne naa dem. En Udskillelse har fundet Sted, i hvilken der vil være „Hvilen og Graad“, Sorg og Bedrovelse over, at de have forsvømt at adlyde Evangeliet.

I Overensstemmelse med den guddommelige Lov ville „de blive domte, hver efter sine Gjeringer“ (Nab. 20, 13) og ikke henhynsløst overgivne til den samme Straf for evig, af alle Grader og Aarsager af Syndere, men Retfærdighed vil blive uddelt ifølge deres Gjeringer, Nogle med mange Hug og Andre med saa.

Wilde det ikke være et Brud paa Retfærdigheden, om en Dommer, der fungerede ved en af vore almindelige Domstole, skulde straffe enhver Forbryder, der blev bragt for ham, med

den samme Straf? „Derjom da I, som ere onde, vide at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som ham bede?“ Visjelig, det svage, skrøbelige Menneskes Lov kan ikke være overlegen til Alles Dommers Lov.

Paulus udtrykker dette Princip meget juunkt og pasjende til Korinthjerne: „Haabe vi alene paa Kristum i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker“ (1. Kor. 15, 19); men vidende, at Evangeliet vilde blive prædiket i Aandeverdenen, og at Millioner af dem, som forsømte at antage Evangeliet her, vilde antage det der, saa sølte han til at glæde sig i sit Hjærte i Stedet for at være den elendigste af alle Mennesker. Han forstod fuldt vel, at der var kun én Vej til Salighed, én Herre, én Tro, én Daab“ (Eph. 4, 5); at det var absolut nødvendigt for Mennesket at gaa gennem Døren til Faarestien; at de mange Maader, hvorpaa Menneskene søge at frelse sig selv, maa absolut fejle, thi „Guds Hus er et Ordens Hus“. Han vidste, at der kun var et Navn under Himmelen, hvorved Menneskene kunde blive frelst; at Lydhighed til Guds Lov var af største Nødvendighed for Saliggjørelse, thi „forgjæves kalde I mig Herre, Herre og gjør ikke, hvad jeg befaler Eder.“

Vidende om disse Fakta, vilde enhver god og trofast Mands Liv, som Paulus var, blive gjort elendig ved Tanken, at saa mange Millioner af Menneskeslægten maatte uundgaelig omkomme og blive underkastet Straf gennem alle tilkommende Ewigheder; men naar vi forstaa Principet angaaende Frelserens Mission til Aandeverdenen, da kunne de glæde sig over, at Forløsnings-Planen er fuldkommen. De have det Haab, at Evangeliet vil blive prædiket ikke alene i dette Liv, men ogsaa i det tilkommende,

og Menneskene ville blive lærte om dets Forkrifter.

Vi ville her anføre Vidnesbyrd af lærde Mand, der ere anerkjendte fjern og nær for deres videnskabelige Dgthighed.

Prof. Taylor Lewis, en fremragende engelsk Skribent, siger: „Vi ere lærte, at der var et Arbejde for Kristus i Helvede. Han nedsoer til Helvede; han udstedte en Proklamation i Helvede til dem, som ere derinde.“

Biskop Alford siger: „Jeg forstaa Ordene (1. Pet. 3, 19) at sige, at vor Herre, medens han havde nedlagt sit Legeme, gif til Stedet, hvor hedengangne Aander opholdt sig, og bekjendgjorde der sit Forløsnings Værk, prædikede virkelig Saliggjørelse for de hedengangne Aander, de, som nægtede at adlyde Guds Røst, da Dommen ved en Flod hang over dem.“

Prof. A. Hinderkoper, en tysk Skribent, siger: „I det andet og tredie Aarhundrede troede enhver Gren og Afdeling i den kristne Kirke, for saa vidt som Optegnelse sætter os i Stand til at dømme, at Kristus prædikede for de hedengangne Aander“ (Haley's Discrepancies of the Bible).

„I Henseende til evig Straf har jeg sagt, at Loven, som straffer Synd, er i sig selv evig, og for Alt, hvad jeg ved, kunne Sjæle i den næste Tilværelse overgaa fra Godt til Dndt og fra Dndt til Godt, og dette kan vedblive til evig Tid. Jeg tror, at vi gaa ud af denne Verden med Frihed til at gjøre Godt eller Dndt, og jeg tror, at om en Sjæl vender om; til Gud, selv om det er i Helvede, han vil ikke forskyde den.

Pastor S. W. Thomas,
Chicago Ill.“

„Jeg tror, at om der ikke gives en tilstrækkelig Prøvestand i denne Verden for spæde Børn, Tidoter, Antedilu-

vianere, Hedninger og andre Born, som ingen Bøjslighed have, Gud vil skjænke den en Provestand i Helvede.

Pastor Newman Smythe,
Safford, Conn."

Disse Stribenter vare villige til at tilføjesatte traditionelle Lærdomme og lade inspirerede Mænds Ord mene, hvad de sagde, uden nogen egen Udlæggelse.

Efterdi Gud ikke gjør nogen Persons Anseelse, saa vilde det være uretfærdigt for en Del af Menneskeslægten at have en Bøjslighed til at høre Evangeliet i dette Liv, medens saa stort et Antal aldrig høre det og derfor maa være under Fordømmelse. Nej, Saliggjorelses-Planen er fuldkommen, den rækker fra vor Forudtilværelse, passer til vor nærværende Tilstand og vil naa ind i det Tilkommende, indtil enhver af vor Fader Adams Sonner og Døtre have haft en Bøjslighed til at anamme dens Forstrifter og leve i Dverensstemmelse med dens Aand.

Vi have nu undersøgt de bibelske Beviser for Forudtilværelse og have anført Jesu og mange af den Højestes Tjeneres Vidnesbyrd. Vi have fremvist, hvilke Pligter der fordres af os i dette Liv, saasom Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og undersøgt Skrifterne med Hensyn til at prædike til Manderne, som vare i Forvaring.

Vi ville nu gaa et Skridt videre i vor Undersøgelse og skulle forsøge paa at udfinde, om der er en Vej bestemt, hvorved Befrielse kan komme til Jangerne, som ere bundne og fængslede under Satans Magt.

Det Faktum, at der prædikedes for dem, er et Bevis for, at noget kunde gjøres for at forbedre deres Stilling; thi det vilde udvise en Grusomhed i høj Grad

at underrette dem om, efter at de vare lærte om Evangeliet, at der ingen Befrielse var for dem.

Herrens Ord ved Profeten Malakias var: „Se jeg sender Eder Profeten Elias, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, og han skal ombvende Fædrenes Hjærter til Bornene, og Bornenes Hjærter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Ban“ (Mal. 4, 5—6). Her er et Arbejde for den forvandlede Profet i Jsrael at udføre i Fremtiden, til hvilket er knyttet de grusomme Følger, at om det ikke bliver udført, da vil Jorden blive slaaet med Ban. Bestaffenheden af dette Arbejde siges os at være „at ombvende Fædrenes Hjærter til Bornene, og Bornenes Hjærter til Fædrene“.

Apostlen Paulus siger: „at de skulde ikke fuldkommes uden os,“ eller med andre Ord: Deres Saliggjorelse var nødvendig for vor Syksalighed eller Fuldkommengjorelse.

Naar Jesus talede med Nikodemus, sagde han: „Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

„Men,“ spørger Læreren, „hvoreledes skal en Aand blive født af Vand, eller døbt i Vand?“

Der er saare Mange af dem, som ere gaaede ind i Aandeverdenen, der aldrig have underkastet sig Daabens Ordinantser, medens et stort Antal af dem, som have været døbt, ere blevne døbt af Nogle, som ikke have haft nogen lovmæssig Autoritet, hvis Handling ikke paa nogen Maade kan blive anerkjendt af Gud.

De staa i samme Forhold til Guds Rige, som en Mand gjør til en Regjering, naar han, som Udlænding, har erholdt Borgerskab fra En, som ikke holdt noget

Embede under Staten, og som Følge deraf ikke havde nogen Myndighed til at skjænke disse Rettigheder til Noget.

Ved at læse Pauli Brev til Korinthierne lære vi, hvorledes vi kunne blive Redstaber i Guds Haand til at gjøre et Arbejde for de Døde: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?“ (1. Kor. 15, 29.)

Vi have her en Forklaring om, hvorledes Fængslets Døre kunne blive opladte og de Døde blive frigivne ved Evangeliets Ordinantser, Daab for de Døde. De, som leve i Kjødets, kunne gjøre et stedfortrædende Arbejde for deres Døde og blive „Frelser paa Zions Bjerg“.

Vi ville her anføre en Beretning om Elias' Besøg til Jorden for at opfylde Herrens Forjættelse ved Malakias.

Paa den 3die Dag i April Maaned 1836 havde Josef Smith og Oliver Cowdery Himlens Syner opladte for sig, medens de vare i Kirtlands Tempel, og Profeten Elias, der blev optaget til Himlen uden at smage Døden, viste sig for dem og sagde: „Se Tiden er kommen, som var talet ved Malakias Mund, der vidnede, at han (Elias) skulde blive sendt, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til Fædrene, for at ikke hele Jorden skal blive slagen med Van. Derfor blive denne Ud-delings Nøgler overdragne i Eders Hænder, og deraf kunne I vide, at den store og forfærdelige Herrens Dag er nær, ja lige for Døren.“ (Pagtensbog.)

Efter som Elias er kommen og har overdraget Myndighed til at døbe for de Døde, saa ere de Sidste-Dages Hellige vedholdende befastigede med at opføre Templer, hvori denne Ordinantse kan

blive forrettet. Hensigten med Elias' Besøg er saaledes fuldført, idet Fædrenes Hjerter, der ere døde og heden-gangne, ere vendte til Børnene, der leve paa Jorden, Børnene føle efter deres Fædre og søge at aabne deres Fængsels Døre ved at bringe dem gennem Daabens Dør ind i Faarestien.

Israels Eldster rejse ikke alene omkring og prædike Evangeliet og døbe Folket i Tusindvis; men de Hellige flottes til Herrens Templer og befri deres Døde for Satans Magt. De udføre et stort og magtigt Arbejde for Menneskeslægten, som har levet paa Jorden i forskellige Tidsaldrer af Verdens-Historien, hvilke i nogle Tilfælde tilkjendegive ved Aabenbaring for deres Børn eller Venner, at de have antaget Evangeliet i Aandeverdenen.

Patriarkerne og Profeterne i forrige Dage tilligemed Peter, Jakob og Apostlene, som levede i Tidens Midte, saavel som Josef Smith, Brigham Young og andre Profeter i Tidernes Fylde's Hus-holdning i de sidste Dage, ere ivrig befastigede med at give Undervisning og lede Evangeliets Prædiken i Aandeverdenen.

Efter som vi have Samfund med vor Fader i Himmelen, med Englene og de Gode og Trofaste paa Jorden, saa kunne vi smile ad Menneskets svage Bestræbelser for at omstyrte Guds Værk. Kan Mennesket stride mod Jehova? Kunne de Hensigter, som have været iværksatte, siden Verden begyndte, nu standses i deres Fremgang, fordi de ikke synes at møde Folkets Hyldest i vore Dage?

Lad os til Slutning besvare et Spørgsmaal, som uden Tvivl er opkommet i Læserens Sind, nemlig Spørgsmaalet om den tilkommende Straf. Din Befrielse fra Fangenskab kunde tilvejebringes ved at prædike for Aander, som vare i Forvaring, og bringe dem

til Kundskab om Sandheden, og ved at forrette Daab for dem, saa følger det deraf, at der maa være en Ende paa den tilkommende Straf.

Vi høre Læseren gjøre det Spørgsmaal: „Siger ikke Skriften, at den er en evig Straf?“ Vi svare Jo. Men lad os ikke give dette Udtryk nogen egen Udlæggelse, men prøve paa at forstaa Meningen rigtig.

Evig Straf er Guds Straf, eller med andre Ord, det er Navnet paa den Straf, som Gud paalægger; thi han er evig i sin Natur.

Hvem som derfor erholder Guds Straf, erholder evig Straf, hvad enten det varer en Time, en Dag, en Uge, et Aar, eller en Tidsperiode. „Og de bleve domte, Hver efter sine Gjerninger“ (Aab. 20, 13). „Nogle skulle blive slagne med mange og Nogle med saa Slag.“ (Luk. 12, 47—48.) Dette viser os, at Alle blive ikke straffede med den samme Straf, men at Nogle erholde en større Straf end Andre.

At ligesom deres Gjerninger ere, saaledes skal deres Straf blive. „Og jeg saa de Døde, Smaa og Store,

staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve domte efter det, som er skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve domte, Hver efter sine Gjerninger“ (Aab. 20, 12—13).

Disse vare Johannes Ord paa Den Patmos, og han tilføjer paa det eftertrykkeligste: „Og dersom Noget tager Noget bort fra denne Profeties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Del af Livsens Bog, og af den hellige Stad, og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog“ (Aab. 22, 19).

Det forekommer os, at der er blevet sagt nok til at bevise de Principer, som ere blevne fremsatte, og vi sige til Alle, til hvem disse Ord maatte komme, over Tro paa Jesu Kristi Evangelium, omvender Eder fra Eders Synder, bliv døbt til Eders Synders Forladelse, og modtag Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og tjen Israels Gud af Eders ganste Hjærte, Sjæl og Styrke.

Et Brev, hvis Paalidelighed ikke kan betvivles, der er skrevet i det hebraiske Sprog til en Jøde i Saltfostaden fra en Slægtning i Texas, er faldet en Referent af Deseret News i Hænderne og er blevet overjagt af en Hebræer. Baaede Originalen og Oversættelsen findes i Referentens Besiddelse. Efter at have fortalt om nogle personlige Affærer siger Brevskriverinden, at hun har modtaget Brev hjemme fra, Stedet angives ikke, hvilket Brev indeholdt et Brudstykke fra et andet Brev, der var dateret Jerusalem, og som beretter en mærkbarlig Historie, der kortfattet lhyder saaledes:

„Mr. A. H.'s Hustru nedkom en vis Dag med et Drengbarn. I den Uge, der gaar forud for Omkjærelsen, forsamledes om Aftenen i Huset en Del Mænd, hvis Liv for Storstedelen er indviet til Barmhjærtighedsgjerninger. De læste Talmud og bad for den Syge og Barnet. Da endelig Tiden for Omkjæringen var kommen og Enhver var bestikket den Plads, han skulde indtage ved Ceremonien, indfandt der sig en ærværdig Mand, en Fremmed, og bad om Tilladelse til at deltage i denne. Det blev ham høflig fortalt, at alle Pladser vare udfyldte; men han bad om Tilladelse til at omkjære Barnet, hvilket saa ogsaa blev ham tilstaaet. Han udførte dette og forbandt derefter pludselig for Alles Dne. Strax derpaa begyndte Barnet at tale og sagde: „Store og herlige Tider ere ivente for Israel. Befrielsen er nær for Haanden.“ Derefter faldt det atter tilbage i sin normale Tilstand.“

(Vituben.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Præsident John Taylors Død.

Det er bleven vor sørgelige Pligt at bekendtgjøre for de Vldste og Hellige i den skandinaviske Mission, at Præsident John Taylor er død. Telegrammet, som anmeldte hans Død, blev modtaget paa dette Kontor den 27de Juli d. A., hvilket meddelte, at Præsident Taylor døde Kl. 8 den foregaaende Aften. Vi ere ikke endnu komne i Besiddelse af Enkelthederne forbundne med hans Sygdom, ej heller var det os bekendt, at han var syg, efterjom den sidste Underretning, vi havde fra ham, meddelte, at han var rask. Nyheden kom derfor ligesaa uventet som et Tordenstrald fra en skyløs Himmel. Men om vi tænke over samme, saa vide vi, at alle Ting ere i Forsjynets Haand, og at han gjør alle Ting vel. Hvad Præsident Taylor selv angaar, da behøve vi ikke at være bedrøvede, efterdi vi vide, at han vil erholde en retfærdig Belønning for sine mange Aars Hengivenhed og Fliid i Guds Rige. Han har stridt den gode Strid, bevaret Troen og fuldendt sit Løb med Ære og er nu gaaet bort for at modtage en Retfærdigheds Krone, som er henlagt for ham. Guds Jsrael paa Jorden er berøvet hans Raad, der vare saa meget mere værdifulde, som hans Livs Erfaringer vare gjorde i de stormfulde Omvælinger, Kirken har gennemgaaet, og i hvilke han har været en fremragende Personlighed. Ydermere vare hans Raad altid krydrede med Retfærdighed og bleve givne med Guds Værks Belsærd og Fremgang for Dje uden nogen som helst egenkærlige Motiver. Igennem hele sit lange Liv har han vist sig værdig til den Titel, som en Ven gav ham for flere Aar siden, naar denne benævne ham: „Sandhedens Kjempe og Retfærdighedens Apostel“. Men skont hans Røst ikke mere skal høres i hans Brødres Raad paa Jorden for en Tid, og Jsrael blive berøvet en vis Leder, saa vide vi dog, at Gud lever, og at det er ham og ikke Mennesket, som styrer dette store Sidste-Dages Værk, hvorfor vi trostes ved den Forvisning, at Værket vil vedblive at rulle fremad, og i Herrens egen Tid og paa hans egen Maade vil han oprejse en anden Mand til at lede Jsrael.

Hvad der mest maa beklages ved vor elskede Præsidents Bortgang, er den fejlagtige Politikk, som de Forenede Staters Regjering har antaget, formedelt religiøse Fanatikeres Tilskyndelse og politiske Demagogers Anslag, der tvang ham, uagtet han var en Mand med store Dyder og en agtværdig

Karakter, til at holde sig skjult, hvilket maa have forvoldt ham Videlser og Bekymringer, der uden Tvivl have fremstjyndet hans Død.

Præsident John Taylor var en Søn af James og Agnes Taylor og blev født i Milnthorpe, Westmoreland County, England, den 1ste November 1808. Hans Forældre ejede en mindre Landejendom i Landsbyen Hale i samme County. De vare Medlemmer af den engelske Kirke, og han blev opdraget i denne Kirkes Vardomme, indtil han var omtrent 15 Aar gl. Han forenede sig da med Methodisterne og blev strax efter beskiftet til Lokal-Prædikant og vedblev hermed, indtil han forlod England omtrent Aar 1828 eller 1829. Hans Faders Familie havde forladt England to Aar forud og var rejst til Staden Toronto, Øvre-Kanada. Efter en kort Bosættelse i New York, Brooklyn og Albany, besøgte han sine Forældre i Kanada og op slog sin Bopæl i Toronto. I denne Stad giftede han Fruen Leonora Cannon, Datter af Kaptajn Cannon fra Den Man, England, der var et Medlem af Methodisternes Samsfund, med hvilket Hr. Taylor havde forenet sig efter sin Ankomst til Toronto. Han gav sig tilligemed nogle faa oprigtige og ophlyste Herrer til at randsage Skriften. Nogle af dem tilhørte Methodisternes Samsfund. I deres Undersøgelse bleve de overviste om mange vigtige Sandheder, saasom: Israels Indsamling, de to Stammers Gjenoprejsning og Jesu personlige Regjering paa Jorden. De kom til den Overbevisning, at Nutidens Kirker vare afvegne fra Guds Orden og følgerlig falske og fordærvede, og dersom Bibelen var Sandhed, vare Nutidens Religioner falske. Med denne Overbevisning fastede og bade de, at om Gud havde en Kirke paa Jorden, han da vilde sende en af sine Budbærere til den. Hr. Taylor hørte, undersøgte og forkastede Tringismen, og kort efter besøgte Eldste P. P. Pratt ham, medbringende et Ubefalings-Brev fra en Kjøbmand, med hvem begge vare bekendte. Da han havde hørt mange Historier, som vare i Omlob om Mormonsbog og Josef Smith, saa modtog han Eldste Pratt med megen Forsigtighed. Efter en nøje Undersøgelse troede han og flere af hans Venner de Vardomme, som bleve dem forelagte, og bleve dobt. Hr. Taylor blev ordineret til en Eldste af Eldste Pratt og blev kort efter beskiftet af Eldsterne Pratt og D. Hyde til præsiderende Eldste i Øvre-Kanada.

Under et Besøg, som Josef Smith, Sidney Rigdon og T. B. Marsh (den sidste varende Præsident for de tolv Apostles Rorum) aflagde i Toronto i 1837, blev Eldste Taylor af dem ordineret til Høj-Præst. Han aflagde flere Besøg i Kirtland og var en Gæst hos Josef Smith, medens han opholdt sig der. Paa den Tid, da det store Trafald fandt Sted i Kirtland i Aaret 1838, blev han formedelt Aabenbaring udvalgt til Apostelskabet. Ifølge Profetens Forlangende flyttede han til Kirtland og derfra til Missouri, prædikede Evangeliet paa sin Vej til sidstnævnte Sted og oprettede en Gren af Kirken nær Indianapolis, Indiana. Ved

Ankomsten til Missouri blev han og Følge, der talte omtrent 24 Sjæle, modte af en Del af Føbelen, der talte omtrent 150 Sjæle ledede af Abbott Hancock, som var Baptistpræst, og Sashiel Woods, en Presbyterianer Præst. Han naaede Far West og blev her i en Kvartals Konference, som holdtes der den 6te Oktober 1838, valgt til at udfylde den ledige Plads i de tolv Apostles Korum, forarsaget ved Ældste John Boyntons Apostasi. Høiraadet i Zion stemte ogsaa for ham, og den paafølgende 19de December blev han ordineret til Apostelskabet af Brigham Young og Heber C. Kimball.

Medens Ældste Taylor var i Missouri, maatte han lide med de Hellige i deres Forfølgelser og være Vidne til de Flyndringer, som de vare underkastede i Coldwell og Davis Countner, i Adam on-di-Ahman og Far West. Han udgjorde én i et lille Kompagni, som blev valgt til at forsvare Adam on-di-Ahman mod en Del af Føbelen, der talte Tusinder, som uagtet deres overvejende Antal dog vege for de Helliges lille Styrke. Medens Josef og Hyrum og andre Brødre vare indsluttede i Liberty Fængsel, afslagde han dem flere Besøg. Forend han forlod Missouri og rejste til Illinois med de Hellige, blev han valgt af dem, som boede i Coldwell County, til Medlem af en Komité til at skrive og undertegne en Ansøgning til Statens Legislaturer, hvori de fremsatte de mest slaaende Haaudgribeligheder i Forfølgelsen og bad om Dprejsning. Han blev ogsaa tilligemed Biskop Partridge valgt af Høiraadet i Zion til at skrive en Ansøgning til Regjeringen.

Kort efter Ældste Taylors Ankomst til Quincy rejste han tilbage til Far West i Selskab med fire af de tolv Apostle og andre Ældster. De gik for at opfylde en Aabenbaring, givet den 8de Juli 1838, der bød de Tolv at tage Afsked med de Hellige den følgende 26de April paa Byggegrunden af Herrens Hus i Far West og udgaa derfra over de store Blande for at sprede Evangeliet. Føbelen pralede af, at denne Aabenbaring kunde ikke blive opfyldt, efter som ingen „Mormon“ var tilladt at være i Staten. Den blev dog ikke desto mindre opfyldt. Brødrene ankom til Pladsen tidligt om Morgenen, strax efter Midnat, paa den bestemte Dag og holdt en Konference, i hvilken flere Personer bleve udelukkede fra Kirken; Grundvolden til Templet blev anbefalet til at blive lagt; Wilford Woodruff og George A. Smith bleve ordinerede til Apostelskabet og Davin Chase og Norman Shearer til de Halvfjerds. Da dette var udført, opsendte hver Enkelt af de Tolv en Bøn, bød derpaa Farvel til de Hellige, som vare nærværende, og afskildes derpaa øjeblikkelig. Ældste Taylor afgik fra Illinois til England den 8de August og efterlod sin Familie i en Soldater-Barrak i Montrose, Iowa. Paa hans Rejse var han syg i elleve Uger; de øvrige af de Tolv vare ogsaa syge, hvilket

paa den Tid var Tilfældet med næsten alle de Hellige, der havde lidt saa meget i Misjouri.

Den 11te Januar 1840 ankom han til England og begyndte strax at prædike og døbe i Liverpool og andre Steder. Han var den første, som hejsede Evangeliets Banner i Irland og paa Den Man. Hans Arbejde udstrakte sig til Skotland. Medens han var i dette Land, rettede han Korrekturen til Mormons Bog, og tilligemed Præsident Young og Kimball ordnede han første Udgave af Salmebogen, som de Hellige benyttede paa de britiske Øer. Han skrev flere Traktater som Gjen svar til falske Beshyldninger mod Kirken. Han vendte tilbage til Nauvoo i Juli 1841 og fandt ved sin Ankomst sin Hustru paa Gravens Rand. Han sammenkaldte 20 Uldster, der bade for hende, og hun blev oprejst fra sin Sygdom. I en Konference i Nauvoo i Oktober 1841 blev han valgt tilligemed Elias Higbee og Elias Smith som en Komité til at ansøge Kongressen om Stadeserstatning for Tab lidt i Misjouri. Han blev ogsaa valgt til at forelægge Ansøgningen. Han udgav, ifølge Bestikkelse af Joseph Smith, de sidste tre Aargange af »the Times and Seasons«, ligesom han ogsaa udgav »the Nauvoo Neighbor«. I Nauvoo var han et Medlem af Byraadet og af Direktionen for Nauvoo Universitetet og Oversagsfører ved Legionen. I alle Forhold var han Profeten Josef aldeles hengiven og betjente ham i mange Forfølgelser og Prover og tilsidst ved hans Snigmord. Ved sit Forsøg paa at springe ud af Vinduet i Fængslet, da Pøblen stød ind i et Kammer, hvor han havde siddet ved Josef og Hyrum, blev han saaret med fire Kugler og vilde sandsynligvis være bleven dræbt af en femte, om det ikke havde været for hans Uhr i hans venstre Vestelomme, der forhindrede Kuglen i at trænge ind i hans indvendige Dele. I hans saarede Tilstand blev han baaret ind i det inderste af Fængslet af Dr. Richards og skjult for Pøblen.

Ved de Helliges Udbrivelse fra Nauvoo forlod Uldste Taylor Byen tilligemed andre af de Tolv og rejste til Vinter Kvarteret. Han hjalp til med at organisere Mormon Bataillonen for den mexikanske Krig. Om trent ved denne Tid og under særegne kritiske Forhold i Kirkens Historie paa de britiske Øer blev han beskikket til at gaa til England med Uldstjerne D. Hyde og P. P. Pratt, hvor han ankom den 3die Oktober 1846, efterladende sin Familie i Orkenen i Telte og Vogne. Han kom tilbage i det følgende Foraar og rejste tilligemed P. P. Pratt til Store Saltjødalen med det første Kompagni, hvor han forblev i to Aar. Den 12te Marts 1849 blev han valgt til Dommer i den provisoriske Stat, Deseret. Han forlod Saltjødstaden den følgende Oktober ifølge Bestikkelse af General-Konferencen og begav sig i Forening med Uldstjerne C. E. Bolton og John Pad paa en Misjion til Frankrig, og paa sin Vej dertil rejste han igjennem England. Paa denne Misjion udgav han Mormons Bog paa

Franst, i hvilket Sprog den blev oversat under hans Vedelse. Han udgav ligeledes et maanedligt Blad kaldet »l'Etoile du Deseret«. Flere Grene bleve oprettede af Kirken paa hans Mission i Frankrig. Førend han forlod Continentet, rejste han til Hamburg og indførte Evangeliet, hvor Mormons Bog blev oversat paa Tysk under hans Bestyrelse og udgivet i nævnte Stad. Et Tidsskrift ved Navn »Zions Panier« blev ogsaa redigeret der af ham for at fremsætte de Helliges Tro.

Ved sin første Fremtræden i Boulogne blev han opfordret til en Diskussion af flere Geistlige, hvilket han efterkom, og en Beretning om Udfaldet blev publiceret i Traktatform i Liverpool. Et andet Værk kaldet „Guds Regjering“, som han skrev paa denne Mission, blev publiceret efter hans Hjemkomst. Han ankom til Salthodalen igjen den 11te August 1852 og blev i 1854 valgt til Medlem af den lovgivende Forsamling, hvilket Embede han gav Afkald paa for at gaa paa Mission til New York uden Pung og Tasse og præsidere over de Hellige i de østlige Stater, forestaa Emigrationen og udgive et Blad, af hvilket det første Nummer udkom den 17de Februar 1855 under det jærege Navn „Mormonen“.

Efter sin Tilbagekomst fra denne Mission i 1857 tog han en virksom Del i Kirkens Raadslagninger, forbundne med Banfkelighederne fremkaldte ved Præsident Buchanan's overlede Handling i at sende Johnsons Armé til Utah i 1857—58. Efter at disse Banfkeligheder vare bilagte, vedblev han sit Arbejde som en Apøstel iblandt de Hellige i Utah og prædikede i alle Dele af Territoriet. Han blev gjenvalgt til Medlem af Overhuset af den territoriale Lovgivning og blev udnævnt til Husets Præsident, en Stilling, som han indtog med Tre i flere Sessjoner. Han indtog ogsaa en Stilling som Superintendent for Distrikt Skolerne.

Ved Præsident Brigham Youngs Død den 29de August 1877 befandt's Ældste John Taylor at være Præsident for de Tolv Apøstles Korum, der var anerkjendt som det præsidierende Korum i Kirken. Han vedblev at holde denne Stilling, indtil det første Præsidentskab blev organiseret den 10de Oktober 1880, da Ældste John Taylor blev anerkjendt i General-Konferencen som Profet, Seer og Aabenbarer og Præsident for Kirken i hele Verden med Geo. D. Cannon og Josef F. Smith som sine Raadgivere, hvilken Stilling han indtog indtil sin Død.

Det faldt i hans Lod at præsidere over Kirken paa en Tid, da hele Folket var underkastet store Prover og Banfkeligheder, og det Ansvar og den Vængstelse, som naturligt maa være forbunden med en saa vigtig Stilling, maa have fremkaldt en haard Anstrængelse paa hans fysiske og aandelige Styrke i hans fremrykkede Alder; dog stod han ubøjelig under Byrden af sin Ansvarlighed.

Præsident Taylors Person var høj, rank og af en ædel Holdning, mørk Hudfarve og sølvhvidt Haar; hans Figur var stor, men nydelig, og Alt bar Vidnesbyrd om en stor og ædel Mand.

Hans Lands Eyrer svarede til hans Legemsbygning — ædel, haabefuld, ophøjet og stor Smag for Literaturen, hvilket hans Værk „Guds Regjering“ bevidner saavel som hans Diskussion om „Mormon Spørgsmaalet“ med de Forenede Staters Vice-Præsident, Schuyler Colfax, og hans Redaktions Artikler i »Times and Seasons«. Han har ogsaa skrevet flere Poesier, som bevidne en Dydighed højere end den almindelige Kundskab i Literaturen.

Han har nu fuldendt et ædelt Livs Arbejde, og medens hans Legem skal henlægges til Hvile i den tause Grav, vil hans And blive hilset med Glæde i Manderne's Verden af Josef og Hyrum, der bleve stilet fra ham i Carthage Fængsel midt under morderiske Ruglers Hvislen sendt af Snigmordere, samt af mange andre Brødres og Helliges Stemmer, med hvem han arbejdede i Rjodet, hvilket vil forøge Velkomsthilsenen af Eldste John Taylors Ankomst.

Mill. Star.

Korrespondance.

Brigham City, Utah d. 24de Juni 1887.

Præsident N. C. Fingate,

Kjære Broder!

Da det uden Tvivl vil være af Interesse for Dem og Brødrene saavel som de Hellige i Almindelighed at høre, at vi (Emigrationen, som forlod Rjodbenhavn den 30. Maj) ere lykkelige og vel ankomne til vor Rejse's Maal, til Zion mellem Bjærgene, haster jeg med at sende Dem denne Underretning.

Samme Dag, som vi ankom til New York, nemlig den 15de d. M., gik vi ombord i »the old Dominion« Vinien's prægtige Dampskib »Seneca«, og allerede Kl. 3 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen begyndte vi den interessante Rejse langs Kysten til Norfolk, hvor vi ankom Kl. 1 den næste Dag. Luften var klar og Søn rolig; ingen vare søvne, vi kunde se Vand hele Tiden, og Synet af den smukke Kyst frydede Alle. Efter at vi

vare forsynede med Proviant i Norfolk, begyndte vi vor Jernbane-Rejse Kl. 5 om Efterm. Vi rejste gennem Staterne Virginia, Tennessee, Alabama, Mississippi, Missouri, Arkansas, Kansas og Colorado, og vi naaede Saltjøstaden om Aftenen den 22de. Jeg var ikke lidet stuet i Bestuelen af Landet og Folket i Sydstaterne. Jeg havde forventet at see Rigdom og Skjønhed, Velstand og Frugtbarhed, men det Modsatte mødte Djet alle Vegne. Glendige Hytter, pjaltede Negre og ufrugtbare Marker var det meste vi saa paa hele Rejsen, naar vi undtage nogle faa større Byer, hvorigennem vi passerede. Den bedste Hvedemark, vi saa paa hele Rejsen, var mindst 100 % ringere, end hvad vi fandt, da vi kom ind i Utah's Dale. Aldrig har vort elskede Bjærg hjem syntes mere smukt end ved denne min Tilbagekomst, og

det var i Sandhed en stor Glæde at betragte de fornøjede og frydefulde Blikke, som Emigranterne kastede ud over den yndige Utah Dal, da vi kom ud gjennem Plesjent Valley Bjærgkloften. I Saltfjeldstaden bleve vi modtagne af Brødre, som vare mødte ved Stationen med Vogne og kjørte os op til Tiende-gaarden, hvor et Maaltid var beredt for os.

Dagen efter naaede jeg mit Hjem og fandt min Familie i bedste Vel-gaaende. Herren har velsignet og be-varet mine Kjære under min Fraværelse. De Forandringer, som ere skete, synes alle at være til det bedre, og angaaende mit Hjertes Følelser ved Gjenhynet af mine Smaa, Broder Fjhgare! mit Sprog er for fattigt til at give en Beskrivelse deraf, og kun de, som have erfaret det samme, ere i Stand til at kunne fatte den Glæde og Taknemmelighed, som fylder Hjertet under disse lykkelige Omstændigheder.

Mine Tanker vende af og til for et Øjeblik tilbage til Kjøbenhavn, og mine Følelser ere da omtrent saaledes: O Fader! velsign de trofaste Hellige i Udsprelsen og udfri dem af Trældommeus og Fattigdommens Land; be-

var de Unge fra Fristelsens og Fordærvsens Veje og lad mange Oprigtige blive opsøgte af Dine Tjenere, at de formedelst Lydighed til Din Vilje maa blive lykkelige i Hjelpelsen af Evangeliets evige Velsignelse.

Naar jeg ser tilbage paa de 2 Aar, jeg nylig har tilbragt i mit Fødeland som Missionær, har jeg stor Aarsag til at være taknemmelig til min Fader i Himlen, at han har bevaret mig; og det er med Glæde og Tilfredshed, at jeg lader Tanken vandre tilbage paa denne saa behageligt henrundne og paa nyttig og god Erfaring saa rige Tid. Tillad mig ligeledes at udtrykke min Taknemmelighed til Dem, Præs. Fjhgare, for Deres faderlige Raad og Vejledning saa vel som for den venlige og hjærlige Omjorg, jeg har nydt i Deres Selskab i Kjøbenhavn, og har jeg været i Stand til at gjøre noget Godt for Herrens Gjerning eller nogen af hans Børn, da skal Gud have Vren, og maa han belønne dem, som stod mig bi.

Med venligste Hilsen til Dem og Alle, som kjender mig, forbliver jeg Deres Broder og Ven

J. C. Nielsen.

Bibelen's Historie.

(Fortfat fra Side 335.)

Det var om Aftenen den 18de April 1521, at Luther i en Forsamling i Worms for Kejseren og Riget aslagde sin minderværdige Bekjendelse. Han sagde: „Om jeg ikke kan blive overvunden eller overbevist med Vidnesbyrd fra den hellige Skrift eller med aabenbare, klare og fornuftige Grunde . . . saa kan og vil jeg ikke tilbagefalde noget; thi det er hærken godt eller raadeligt

at gjøre noget imod Samvittigheden. Her staar jeg, jeg kan ikke andet, Gud hjælpe mig!“ Med denne Bekjendelse forlod han Forsamlingen. Otte Dage derefter forlod han Worms under kejserlig Eskorte. Kurfyrsten, Frederik af Sachsen, lod ham overfalde af forklædte Riddere paa Vejen og førte ham i Sikkerhed til Slottet Wartburg. Mendens han var gjemt i dette enlige Slot,

var det, at han saaldt paa den Tanke at oversætte Bibelen paa det tyske Sprog, ikke efter Grundteksten, thi den fandtes ikke, men efter nogle af de mange Afskrifter, som fandtes paa det hebraiske og græske Sprog. I den Hensigt studerede han flittigt disse Sprog. Aar 1522 forlod han Wartburg og begav sig til Wittenberg, hvor han fortsatte sit Arbejde, og først i Aaret 1534 fik han hele Arbejdet fuldendt.

For at erholde en Forestilling om, hvilke Vanskeligheder han mødte, og fra hvilke Kilder han hentede sine Inspirationer, ville vi nævne, at da han kom til Offerlovene i tredje Mosebog, gik han til en Slagter og lod et Dyr slagte for sine Dine og efterpurgte da om alle de Navne og Udtryk, hvormed saavel Forretningens som selve Dyrets forskellige Dele benævnedes og optog alle disse Udtryk i sin Oversættelse. Han fik af en Ven Navnene paa forskellige Rovdyr, Fugle og Orme, og da han kom til Aabenbavensens 21de Kapitel, bad han Kurfyrsten af Sachsen at sende sig alle Fyrstens Edelstene og Navnene paa dem, for at han derved kunde udfinde Navnene paa de Edel-

stene, som forekomme i dette Kapitel. Til sine Tider var han helt modfalden. Aar 1528 skrev han: „At min Gud, hvilket fortrædeligt Arbejde er det ikke at tvinge de hebraiske Forfattere til at tale tysk! Det er, som om man vilde tvinge en Nattergal til at forandre sin elskelige Melodi for at synge efter Gjøgen!“ En anden Gang skriver han: „Jeg har bestræbt mig meget paa ved Tolkning at erholde ren og klar Tysk, men det har ofte hændet, at vi i fjorten Dage, ja tre og fire Uger have søgt og udspurgt om et eneste Ord, og dog har det stundum ikke lykkedes os at finde det. Med Jobs Bog arbejdede vi, Melancthon, Aurogalus og jeg med saa meget Besvær, at vi paa fire Dage næppe kunde faa 3 Linier færdige. Det er let at pløje, naar Ageren er opryddet, men at opgrave Rodderne og berede Ageren det vil Ingen.“

Paa et andet Sted hedder det: „Man kan ikke spørge Bogstaven i et fremmed Sprog, naar man skal udtrykke sig i sit eget, men maa spørge Madmoderen, Barnet paa Gaden og almindelige Folk paa Torvet derom.“

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Samuel Johnson, der var født i Sverig, afgik ved Døden den 16de Juli 1887 i Saltjøstaden, Utah, 57 Aar gammel.

Indhold.

Frelsnings-Planen	337	Korrespondance	350
Red. Bem.:		Bibelens Historie	351
Præs. J. Taylors Død	345	Dødsfald	352

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Angare, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Wording (B. Peterfen).